

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ ΠΑΝΤΡΕΙΑ!...

μαρξήσιος Έμεράντ ντέ Γκραουσέυ ήταν ο φτωχότερος, ο πλουσιότερος κ' ο εξυπνότερος από τους νέους άριστοκράτες του προσεταιίου του Σαιν Ζερμαίν. Ηλιθίας μόλις τριάντα έτών, είχε περιουσία τριών εκατομμυρίων φράγκων και καθήγηση από οικογένεια που βασίλευσε από την εποχή των Στανφορσίων. Με όλα αυτά τα προσόντα ο μαρξήσιος μπορούσε να βολή όχι μιά, αλλά δέκα γυναίκες. Όλες ή ιπότερες τόν ήθελαν για γαμπρό, όλα τα κορίτσια τόν όνειρευόνταν για σύζυγο. Ο μαρξήσιος εύρισκε πώς όλες ή δεσποινίδες που τόν πρότειναν οι φίλοι τρυ σε γάμο, ήσαν θελκτικές, αλλά μολαίταια δέν αποσάφισε να παντρευτή, γιατί ο έλευθερος βίος τού παρείχε περισσότερα δέληγτρα.

Κατά τις τελευταίες άποψεις επρόκειτο να δοθή ένας μεγάλος φιλανθρωπικός χορός, υπέρ τών μικρών άπορων Κινέζων, και όλες ή γυναίκες τών κοσμικών κύκλων βρισκόταν σε περετώδη κίνηση. Ύληρχαν άσφαλεις προβλέψεις ότι θα έξεδείοντο πολλά ειατήρια και θα μαζεύονταν ένα ύπεροχο ποσό.

Ο μαρξήσιος άγόρασε, φυσικά, δέκα ειατήρια του χορού αυτού και κατά τη μια μετά τα μεσάνυχτα της τελευταίας Κινεζικής της Άποκαλιψ έβλεπανε στην ύπερανθη αίθουσα τού Διεθνούς Ξενοδοχείου, όταν έδιδετο ή χορή και άκου άστια ζέση ήστροβιλίζοντο από τούς ήχους της μουσικής.

Μόλις έμπηξε στην αίθουσα ο Έμεράντ, σταίησε άμέσως καταγοητευμένος μπροστά σε μιά γυναίκα όνειρωδώς καλλονής. Η άγνωστη άδαιεν νιοσάπεντε με τριάντα χρονών. Είχε πρόσσοτο κάταστρο, δέμα λείο, μάτια μεγάλα, γάλα και θώραία, που έβλεπαν σαν διαμάντι. Μιά λευκή καμειία στόλιζε με τα βελούδινα πέταλά της τα κατάνωρα καλλιά της.

Ο μαρξήσιος ήταν καταγοητευμένος και μόλις είδε κάποις φίλο τόν να χωριστεί τη νεράδα αυτή, έσπεξε άνωπόμους κοντά του.

— Ποιά είναι αυτή ή γυναίκα; τόν ρώτησε. Είνε άνάχη να με συστήσης, σε παρακαλώ... Έυπαρό! Μη διατάξεις...

Ο φίλος τόν δέν έφρασε καμιά αντίοαση.

— Άφού τού θέλεις, τού είπε, θα σε συστήσω. Πρωτόηρα όμως πρέπει να σου δώσω μερικά πληροφορίες. Η νερία αυτή όνομάζεται Μαρία ντέ Πονταράκ. Είναι παντρεμένη μ' έκεινον τού μικρόσομο κούρο, που κάθεται παρακάτω και κοινοεινιάζει χειρονομώντας. Αιτή ή άσχημη χειρονομούση που στέκει δίπλα της, είναι κόρη τού σιζύγου της από τόν χορό τόν γάμο και ή μητέρα της. Περνοούν όμως πολύ άσχημα, γιατί έχουν τη μακία να έπιδεικνύονταν στον κόσμο, ένώ οι δανεισται τούς μόλις συγκαλοούν την έπαιονή τού. Ο κ. Πονταράκ άσολείται, σκεδόν άποκλειστικά, να βολή γαμπρό για την κόρη τόν, που μολονότι δέν είναι παραπάνω από εικοσάχρονη χρονών, την άποκεινουν όλοι, λόγω της φυσικής άσχημης της. Μολαίταια ο πατέρας της υπαγορεύεται όλα τα δυνάτα μέσα για ν' άποκτήση γαμπρό εύγενή και πλούσιο, προπαντός πλούσιο, για να έξοφλήση ταν χρέη της οικογενείας τού. Αιτή ή σέμψη τού έκανε τόσο έμφονη, ώστε κανένας από τούς νέους δέν τολμάει να πατήση πια στό σπίτι τού, γιατί φοβούνται μήπως τούς έπιβάλει με τη ρία να στεφανωθούν την κόρη τού.

— Καμεινή γυναίκα! φημίσεις τότε ο μαρξήσιος κυττάζοντας τη Μαρία Πονταράκ. Πόσο δυναμική είναι ή ζωή σου!... Τόσο τού καλύτερο όμως για μένα. Πάμε να με συστήσης, φίλε μου...

***

Η βραδεία εκείνη ήταν για τού μαρξήσιο γλυκύτερη κ' από όνειρο. Για να μπορέση όμως να χωρήση με την θωραία νερία άναγκα στερη να κάμη προηγουμένως κάποιους γέμους με την άκοιμη, ψευδή και κακοτυμένη κόρη τού σιζύγου της, τη Ματθίλδη. Άποσκέθηκε έν τούτοις πιο ύστερα, όταν ή κ. Πονταράκ, άφού

έστειλε στό σπίτι, με εύχοιμο τρόπο, τη Ματθίλδη, τού παρεχώρησε ένα βάλς.

Ένα μεθδα άνέφραστο, μιά γοητεία όνειρωδής είχε κυριεύσει τόν Έμεράντ, τη στιγμή που έσφιγγε τού εύπλαστο σώμα της νεαρής γυναίκας και τού αισθανόταν να τρέμη άπλωο τού από τόν λόθο.

Γιά να μπορέση μάλιστα να την ξεναδή, ύποχρεώθηκε να άκούση της άτελείωτης φλυαρίας τού Πονταράκ και την ιστορία όλόκληρης της γενεαλογίας τού. Κατά τα χαράματα χωριστήκαν, άφού προηγουμένως ο σιζύγος της θωραίας Μαρίας τού έξεδήλωσε τη σιμπάθειά τού και τόν προσκάλεσε στις έσπεριδες που έδινε στό σπίτι τού, τοχικά κάθε Πέμπτη.

Την έπομένη τού χορού ο Πονταράκ ήταν έξαιρετικά εύθυμος, ή Ματθίλδη είχε άποβάλει τού κατωσφιασμένου της ύφους και μόνο ή Μαρία φαινόταν σκεπτική...

Τι συνέβαινε; Γιατί ο Πονταράκ χαροόταν; Την έξηγήσει ο' όλα αυτά τού μυστήρια την έδωσε ο ίδιος την ώρα που ή οικογένεια προηγουμένως:

— Άξιόλογος νέος αυτός ο μαρξήσιος, είχε μ' ένα χαμώγιο όπερηφαναίος ο Πονταράκ. Αιτός ταίριαζε για σύζυγο σου, Ματθίλδη, και δέν πρέπει να τόν άφηγης να σου ξεφύγη. Είνε νέος, ώραίος, πλούσιος, έχει, τέλος πάντων, όλα τα προσόντα για να γίνει γαμπρός μας. Λοιπόν, Ματθίλδη, πρέπει να παρακαλέσης τη κόρη σου να σου φτάση, έπί πιστώσει, ένα ζωονόγιο φόρεμα για την έσπεριδα της έρχομένης Πέμπτης. Έπίσης να συνηθίσης καλά τού σπίτι, να έτοιμάσης μόνη σου τα φαγητά και στό τέλος να τραγουδήσης κ' ένα όρωο τραγούδι. Πρέπει να βάλης όλα τα δυνάτα σου να κατακτήσης την καρδιά τού μαρξήσιου μας. Έ, Μαρία, γιατί δε μιλάς έού;

— Σκέτομα, άπορώθηκε εκείνη, σηκώνοντας τού κεφάλι σαν να σιζυγούσε από κάποιον όνειρο, σκέτομα ότι κ' αιτή ή δοσιμή θα άποτύχη, σαν τις άλλες, κ' ότι θα συντελήσει μόνο στην αύξηση των χρεών μου.

— Αιτή τη φορά όμως, πρόσθεσε ο Πονταράκ διαασταστικώς από την άπάντησή της γυναίκας τού, έινε άνάχη να πετύχουμε με κάθε τρόπο!...

***

Έπήγανε σπίτι της μόνο και μόνο για ν' άντιρωδή τού γλυκό πρόσωπό της...

Ο μαρξήσιος Έμεράντ ντέ Γκραουσέυ έξακολουούτος να ηγαίνη κάθε Πέμπτη βράδυ στό σπίτι τού Πονταράκ, άπου έφτανε πρώτος κ' έφραγε τελευταίος. Δέν έδινε καμιά σημασία στό άκαμώσθητο παραοιαστικό της αιδούσης, ούτε στα πρόσσοτα τών προσκεκλημένων, που ήσαν ός έπί τού πλείστον άγνωστοι λογοτύχημα και άσημαντοι καλλιτέχναι. Όλη ή προσοχή τού είχε στραφή προς την θωραία Μαρία, για την όποία τόν είχε κυριέψει, αι' τη στιγμή που την προσοειδε, άκατακνητο πάθος. Έπήγανε σπίτι της μόνο και μόνο

για ν' άντιρωδή τού γλυκό πρόσωπό της και ν' άκούη τη θερμή, παλιμένη φωνή της.

Ο πολυμήχανος Πονταράκ, ο όποιος δέν άγνοούσε τα έλαττώματα της κόρης τού, αντελήθη από την πρώτη μέρα την πραγματική αιτή τών έπισκεψέμων τού μαρξήσιου, κ' άποσάφισε να τόν μπλέξη.

Όσο για τη γυναίκα τού, αιτή σκεπτόταν, περισοότερον ά' όσο χειριζόταν, τόν θωραίο μαρξήσιο. Άγασσε βρήθει τόν Έμεράντ και δε θα δούρατν με κανένα τρόπο να γίνει ο μαρξήσιος σιζύγος της άσχημης Ματθίλδης. Έντοιαταξού είχε μαριστεί πως ο άντρος της έτοιμάσε κάποιον τεχνάσιμα για να παντρευή τόν Έμεράντ με την κόρη τού και ήμερ την άποσάφισε να καταστήση τόν κίνδυνο γνωστό τόν μαρξήσιο με πρώτη είκαρία.

Έπειτα από λίγες μέρες, ο μαρξήσιος ηγαίνοντας στό σπίτι τού Πονταράκ, βρήκε εκεί τη Μαρία μόνη της. Αιτή μόλις τόν είδε τόν παρακάλεσε να διαχωρή για κάποισο ζωρό τις έπισκεψεις τού, να πάρη να τούς βλεπή, για λόγους που θα μάθαινε άργότερα.

Ο Έμεράντ την διέκοψε άμέσως ά' τα πρώτα λόγια της και της είπε:

— Δέν πιστένο να τού λέτε αυτό με τα σωτά σας;... Σάς άγαπάο τόσο πολύ, τού μου είλε άνόνατον να πάρω για σας βλεπό και να σας άκούω. Θά είμαι άπάναντι σας έπαφύνακτος με τού παραπάνω, δέν θα προσέχω ούτε μια λέξη, που θα ιταροσέη να σας βλάρη, δέν θα σας μιλήσω ποτέ για τόν έρωτά μου...

Κυττάζοντας δε τη Μαρία στα μάτια, συνέ-

ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΧΟΦΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΦΗΡΜΕΝΟΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΤΟΥ ΕΔΙΣΟΝ

Ο διάσημος Αμερικανός εφευρέτης Έδισον ήταν ένας από τους μεγαλύτερους αφηρημένους του κόσμου. Κάποτε ο Έδισον διατηρούσε ιδιόκτητο εργοστάσιο, στο οποίο εργαζόντο και γυναίκες. Μια απ' αυτές του έκανε τόσο εντύπωση για την ομορφιά της, ώστε δεν άδιστασε να τη ζητήσει σε γάμο. Εκείνη έδωθη φυσικά και δεν άργησε να γίνει ο γάμος. Μετά το πέρας της τελετής ο Έδισον πήρε τη γυναίκα του και την ώδηγησε στο σπίτι του. Μόλις έμπηξαν όμως στη νυφική πιστάδα, ξήτησε από τη σύζυγό του να του επιτρέψει να λείπει για λίγες στιγμές στο σπουδαστήριο του, όπου ήταν ανάγκη να ριξη μία ματιά σε κάποιο σπουδαστικό πείραμα, που έκτελοσε εκείνες τις ημέρες. Η ώρα όμως περνούσε και ο Έδισον δεν φανόταν. Η νύφη στην αρχή ανησύχησε. Έπειτα άρχισε να κλαίει, φορομένη μήπως συνέβη κακία διατύχημα στο σύζυγό της. Μόλις δέσμησαν μεσάνυχτα, η πόρτα άνοιξε τέλος και μπήκε ο άντρας της χαμογελώδων από ευχαρίστηση. Τα μαγιά του ήταν καταλερωμένα από διάφορα ξέζα, αλλά το πρόσωπό του φωτιζόταν από ικανοποίηση.

Ποιός ήταν λοιπόν ο λόγος της αργοπορίας του; Ο Έδισον είχε μπη στο σπουδαστήριό του με σκοπό να μείνει εκεί μονάχα λίγα λεπτά. Μόλις όμως άρχισε τη δουλειά του, άρσασθησε τόσο στα πειράματά του, ώστε έχασε και ώρα και γυναίκα και τα πάντα. Μόλις σκοτεινίαισε, άναψε το γράδι κ' εξακολούθησε άταραχως την εργασία του. Κάποιο φίλος του όμως, που τον είχε χρησιμοποιήσει ως μάχτρα στο γάμο, γυρίζοντας κατά τα μεσάνυχτα απ' το θέατρο και περνώντας μπρός απ' το εργαστήριο του Έδισον, είδε τα παράδοξα φωτισμένα. Έπειδή δεν ήξερε τί να υποθέσει, μπήκε μέσα και βρήκε το φίλο του οσιζμένο στην εργασία του.

- Τι κάνεις έδώ τέτοια ώρα; τον ρώτησε με κατάληξη.
- Έ, και τί ώρα είνε;
- Τι ώρα είνε; Μεσάνυχτα...
- Μπώ; Δεν περάζει όμως, γιατί τη νύχτα εργάζομαι καλύτερα. Έχω, βλέπετε, περισσότερη ήσυχια.
- Κι' η γυναίκα σου;
- Α! Θεέ μου! Έχεις δίκιο! Από τις έφτά το απόγευμα είμαι παντρεμένος!.. Τι άφηρημάδα!.. Αν δεν έχωσουν εσύ, δεν ξέρω κ' έχω ποιά ώρα θα γύρισα στο δωμάτιό μου, ίσως κατά το Ήμερωμάτα. Τι τό ήλιες όμως, το πείραμα είχε μεγάλη επιτυχία...
- Σε λίγες στιγμές ο Έδισον βρισκόταν, όπως είπαμε, κοντά στη γυναίκα του, στην οποία διηγήθηκε ανέλεστατα την περιπέτειά του.
- Κ' εκείνη, μόλις άκουσε τις εξηγήσεις του, άναγκάστηκε να τον συγχωρήσει....

γισε με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση:
— Πίσστε μου κ' έσεις πως κ' αγαπάτε... Αυτό μόνο ζητώ από σας, μη μου τό άρνηθίτε... Είμαι τόσο έρωτευμένος!.. Μη μου πείτε όχι, σάς βικετώ!..

Αυτή τη στιγμή άνοιξε άπότομα η πόρτα και μπήκε ο Πονταράς. Ο Έμεράντ τάχως. Θά εξακολουθούσε λοιπόν όρνια τιμής. Μα ο Πονταράς ώμωσε προς τον μαρκήσιο κ' άνοιχτές άγκάλες φωνάζοντας:

— Κύριε μαρκήσιο, άκουσα τό τελευταία σας λόγια κ' έμάντεφα άμέσως τί ζητάτε απ' τη γυναίκα μου. Η άτησις σας μάς τιμά... Μισόδο!.. Έσχα!.. Απ' αυτή τη στιγμή η Ματθίλδη σάς ανήκει, έχετε τό λόγο μου... Στιγμάτησε τό χειροτάδι σας... Σας τη δίνο και σάς δίνο και την ευχή μου να ζήσετε ετιχυσμένοι!..
Ο Έμεράντ θέλησε να διαμαρτυρηθί, να φωνάξη ότι δεν ήθελε για γυναίκα του την άσημη γεροντοκόρη, αλλά είχε πισωθεί στην παλδα, χωρίς να τό καταλάβη. Τι να πη, πώς να δικαιολογήση τό λόγια του, την ταραχή του, τό κοκκινισμό της Μαρίας;

Την άλλη μέρα όλη η συνοικία του Σαιν Ζερμάν είχε κυριολεκτικά άναστατώθη από την είδηση του προσεχούς γάμου του μαρκήσιου Έμεράντ με Γκρανοσύ και της δεσποινίδος Ματθίλδης με Πονταράκ. Ο τραγικός αυτός γάμος έγινε με μεγάλη πομπή την επόμενη Κυριακή... Ο μαρκήσιος Έμεράντ είχε την δυη προβάτον άγομένου εις τό σφαιγειόν!.. Ο Πονταράς άκτινοβολούσε... Η Ματθίλδη έστρεκε περιφρανή σάν ταβάνοζουκα! Κι' η Μαρία Πονταράκ, η άτυχη Μαρία, με μεγάλο κόπο συγκρατούσε τό δάκρυά της....

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΩΠΟΙΓ'ΑΝ ΤΟΥ 1912-13
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟ-ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πώς σκοτώθηκε ο συνταγματάρχης Παπακυριαζής. Τα όλεθρια κινούργια και στίλβοντα γαλιόνα του. Η συγκίνησης του Μανουσσογιαννίκη Ο ήρωϊσμός του Μουτούρη. Πώς εξεταλέσθη μια ρητή διαταγή του βασιλέως Κωνσταντίνου, κλπ.

Μία από τις σοβαρότερες άποψεις του Έλληνικού στρατού κατά τον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο του 1912-13, ήταν και η άπόψη του διοικητού του 4ου πεζικού συντάγματος Παπακυριαζή.

Την ίδια μέρα που έγινε η μάχη του Λαζανά, ο γενναίος συνταγματάρχης είχε στείλει τον έστηρή του να τό φέρη από τις άποσκένες ένα κουνούργιο καπέλο. Όταν τό έφίρσε με κιαύρη και άστραφταν τό χροιά σερήνια του, άνέβηκε σε μία ραζούλα, μαζί με τον ύπασπιστή του, περμένοντας τό αποτέλεσμα της μάχης. Οί Βούλγαροι είχαν επιχειρήσει εκείνη την ώρα μία λυσσώδη επίθεση και οί δικοί μας στην αρχή φρίκναι να κλονίζονται. Ετιχώς όμως στο πιο κρίσιμο σημείο του αγώνος διάταξε τους άντρες του να κλείουν άντεπίθετα, κ' έτσι οί Βούλγαροι άνέκυαν την όμηι τους και σε λίγο άναγκάστηκαν να τραπού εις φυγήν. Εκείνη τη στιγμή άκούσθη ο Παπακυριαζής άναστράβειν από τη θέση του, όπως έβλεπε προφαιλαμένως, για να δώ καλύτερα τη φυγή των έχθρών. Η λάμψη όμως των κουνούργων γαλιόνων του κατέλλου τον τον έπρόθεσμο. Μία σφαίρα τον χτύπησε και ο συνταγματάρχης έπεσε άμέσως νεκρός.

Όταν άγγηγίθη στο διοικητή της 1ης Μεραρχίας, Μανουσσογιαννίκη, ο θάνατος του Παπακυριαζή, ο μέραρχος σαναγιωμένα βαθιά και φηφίσις:

- Έχασα τό στήθεμα της Μεραρχίας μου!..
- Άμέσως δέ έτρηξε στο μένος άνω έκαιτο τό σώμα του ήρωος, έσκαψε άποπάνω του για πολλή ώρα και τον έβρήνеше βαθιά, σιωπηλά, σαναγιητικά...

Γιά τον τότε ύπολοχαγό του μηχανικού Μιχαήλ Μουτούρη, ο όποιος άφησε όνομα στον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο, διηγούνται τό έξης χαρακτηριστικό ανέκδοτο:

Σε κάποιο από τό βορειότερα σημεία της όδου Δεμίο-Πισώ — Τρομαγιάς ύπήρχε μία γέφυρα, την όποιαν άντεπιζαν οί Βούλγαροι, κατά την ύποχρήσι τους, όπως άλλωστε τό είχαν και σαναίθει.

Ο βασιλέως Κωνσταντίνος, μη θέλοντας να άνακούη απ' αυτό τό εμπόδιο ή ραζούλα προέλασις του στρατού μας, διάταξε να ξαναστηθί άμέσως τό γεφύρι. Αυτό όμως δεν μπορούσε να γίνει με κανέναν τρόπο, γιατί η θέση εκείνη ήταν έκτεθειμένη από πού των έχθρών, οί όποιοι κατείχαν τό γύρω έφώματα. Για να έπισκευασθί, τό γεφύρι και να περάση άποπάνω τό παραβολικό, έπρεπε να γίνει μάχη προηγουμένως και να έκταπισθών οί Βούλγαροι. Όταν ο βασιλέως έδοιοπήθη για την ύπερβολική δυσκολία της πραγματωσις σεις της διαταγής του, ήρεσθή να επανάλθη με έντονότερο ήθος τό λόγια του:

- Απατώ να στηθί τό γεφύρι με κάθε θεσία!..
- Τότε ο ύπολοχαγός Μουτούρης έλαμάρθη στρατιωτικά τον ταγματάρχη του και τό ειπέ:

— Αν μου δώσετε άντρες άποφασισμένους και να αιχμαλωτισθών και να σκοτωθών άκόμη μαζί μου, τό γεφύρι θά στηθί!
Η αίτησις του εξεληρωθή και τό γεφύρι σε λίγη ώρα ήταν σπημένο...